

Tigging og menneskeverd

De forhold som tiggere i Drammen i dag lever under, er uakseptable.

Tigging er nedverdiggende både for dem som tigger og for dem som gir.

Vi ønsker et samfunn der alle kan leve av eget arbeid, og der de som faller utenfor sikres et verdig liv, om nødvendig med offentlige midler.

I dag er vi langt fra et sånt mål. Mens enkelte hever millionærlønninger, lever andre på eksistensminimum. Like lite som vi kan forby rikdom, kan vi forby fattigdom - som for de aller fleste er årsak til tiggingen.

Vi kan heller ikke - så lenge Norge er medlem i EØS/Schengen - stenge våre grenser sånn at det kommer færre tilreisende tiggere. Den frie flyt av «arbeidskraft» fører til at også Norge blir reisemål for Europas utstøtte.

I Drammen har utenlandske tiggere preget bybildet de siste årene. Vi har fått fattigdommen inn i vår storstue. Sommer som vinter, i allslags vær, sitter de med sitt pappkrus. De fleste drammensere haster forbi, eller går omveier. Mange føler seg ubekvemme. De få av oss som gir, får kanskje mer tilbake enn vi fortjener. Hva betyr noen småpenger fra oss «rikinger» til folk som ikke er født under vår lykestjerne?

Frelsesarmeen og Kirkens Bymisjon som har godt kjennskap til byens tiggere hevder at:

- * De aller fleste tiggere kommer fra fattige områder i Romania, og er i familie med hverandre.
- * Tiggerne er eldre og arbeidsudyktige, og uten noen form for trygderettigheter i sitt hjemland.
- * Antall tiggere ligger stabilt på 20-30 personer, og at det er liten utskifting i gruppa.
- * Tiggingen er ikke «organisert» med bakmenn.
- * En gjennomsnittlig daglig «tiggerinntekt» ligger på rundt 40 kroner, og at tiggeren for disse pengene også må forsørge familie i sitt hjemland.
- * Tiggerne har ikke kriminelt rulleblad, og utgjør ikke noe ordensproblem eller trussel.
- * Tiggerne her i byen mangler sanitære forhold og er i hovedsak uten bolig.

Drammens ordfører, Tore Opdal Hansen, har offentlig gått ut og oppfordret drammenserne til ikke å gi penger til tiggerne. Det er måten å bli kvitt de på, sier han. Kommunen har også inntatt en restriktiv holdning, og gjentatte ganger avvist at de - ulik mange andre norske kommuner - har forpliktelser overfor tiggerne. Som for eksempel å bidra til at de får vaske- og toalettmuligheter, og et sted å sove i kulda. I dag henvises derfor tiggerne til det urealistiske: Å bruke byens offentlige tilbud. Et dobesøk koster halve «daglønna». Sengeplass for ei natt koster mer enn de klarer å samle inn.

Hvorfor kommer de da hit? For å gå på do, vaske seg eller sove i ei seng?

Eller fordi alternativene i hjemlandet - arbeidsledighet og bunnløs fattigdom - er enda verre?

I vår by, og i landet for øvrig, vil noen av oss alltid være villige til å gi litt av egen overflod.

Tiggerne i Drammen er kommet for å bli.

Betrakter vi tiggerne som medmennesker?

Hører de inn under FNs universelle menneskerettigheter med bl.a. rett til helse- og velferd?

I så fall blir spørsmålet: Hvordan gjøre det beste ut av en situasjon som ingen av oss ønsker?

Hvordan sikre tiggerne et mer anstendig liv?

Seniorgruppa i FO (Fellesorganisasjonen for barnevernspedagoger, sosionomer, vernepleiere og velferdsvitere) mener at vårt forhold til tiggerne må ta utgangspunkt i et minstemål av medmenneskelighet. De forhold som byens tiggere i dag lever under, er uakseptable.

Situasjonen er en trussel både for egen og andres helse. Drammen kommune har et klart ansvar både for byens innbyggere, og for dem som oppholder seg i byen.

Vi vil derfor henstille til at kommunen - i samarbeid med Frelsesarmeen/ Kirkens Bymisjonen - tar initiativ til:

- * Å sikre tiggerne et sentralt gratis vaske- og toalett-tilbud.
- * Å gi tiggerne et rimelig sovesal-tilbud når gradestokken kryper under null grader.
- * Å trekke tiggerne med i arbeidet mot forsøpling av byen.

Arbeidet mot tigging må iverksettes både på kort og lang sikt. Samtidig med de foreslåtte minimumstiltak, er det viktig at en større del av Norges milliard-bidrag til den Europeiske Union øremerkes til bærekraftig utvikling av fattige områder i Romania. En slik «hjelp-til-selvhjelp»-strategi, kan avskaffe mye av grunnlaget for dagens tigging.

Ordfører Opdal Hansen, med sine vyer om Drammen som Norges beste by, og med antatt gode kontakter til landets styrende myndigheter, bør kunne spille en aktiv og positiv rolle i dette arbeidet.

Seniorgruppa i FO (Fellesorganisasjonen for barnevernspedagoger, sosionomer, vernepleiere og velferdsvitere): Tove Blåmoli, Jan Christensen, Liv Eek, Lasse Guneriussen, Arne Birger Heli, Unni Hilsen, Ewy Jacobsen, Anne Christine Jansen, Karin Berget Johansen, Ståle Karlson, Marit Lysaker, Inger Bjørbek Mikkelsen, Birger Nilsen, Solveig Pettersen, Elisabeth Sommerfeldt, Torunn Thorstad